

תפילות מו"ר רמח"ל זי"ע בהן מוזכר עניין ישמעאל

(מתוך חיבורו 'תקט"ו תפילות')

❧ תפילה נ"ד ❧

אל אֶחָד יְחִיד וּמִיָּחָד. הָרִי אֹר שְׁמָךְ הַקְדוֹשׁ מִתְפַּוֶּצֵץ בְּאוֹתִיּוֹתָיו וְעוֹלָה לְשׁ"ךְ מִדְּרָגוֹת וּמִיָּד נֹאמֵר בּוֹ "נִשְׂא עֵון וְעִבֵר עַל פְּשָׁע", שְׁהָרִי כָּל הַחֲשֹׁף שֶׁגָּרְמוּ עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל עוֹבֵר עַל יְדוֹ. וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן "כִּי אֶתָּה תֵּאִיר נְרִי, יִהְיֶה אֱלֹהֵי יְגִיָּה חֲשָׁפִי", וְיִשְׂרָאֵל שְׁהִיו עֲנִיִּים בְּגִלוֹתָם מִצַּד דֵּי"ן דְּאֲדָנִי שְׁהִיְתָה מִדֵּת הַדִּין פּוֹגַעַת בָּהֶם. ה' פְּעָמִים דִּין הוּא ש"ך, וְהָרִי שְׁנֵי שְׁמוֹת אֲדָנִי הֵם שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה שְׁכִינְתָּא תַּתָּאָה, וְזֶה ק"ל, שֶׁהוּא עֲנִי, לְיִשְׂרָאֵל, "לָחֵם עֲנִי", לְפִי שֶׁלֹּא נִמְצָא שֵׁם צְדִיק שֶׁנֹּאמֵר בּוֹ "אֶרְץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכָּנָת תֹּאכַל בָּהּ לָחֵם לֹא תִחָסֵר כָּל בָּהּ". וְא' שֶׁל אֲדָנִי לֹא הִיְתָה מְאִירָה, וְאִזּוּ נִשְׂאָרוֹ ש"ך ש"ך שֶׁהֵם גִּימ' תמ"ר, זֶה "שִׁימִי לָךְ תִּמְרוּרִים", בָּהֶם "עַל מִצּוֹת וּמְרוּרִים יֵאֲכֹלוּהוּ". "מִצָּה", וְהִיא גִימ' קו"ל, ה' פְּעָמִים אֲדָנִי שְׁעוֹשָׂה ש"ך, וּבְשְׁנֵי שְׁמוֹת אֲדָנִי הָרִי תמ"ר. לְפִיכָךְ "וּמְרוּרִים", בָּהֶם "וְיִמְרְרוּ אֶת חֵייהֶם בְּעִבּוּדָה קָשָׁה" וְכו' - בְּתַלְמוּד יְרוּשָׁלַּיִם וּבְתַלְמוּד בְּבֵלִי שֶׁבָּהֶם עָמַל תּוֹרָה, שֶׁנֹּאמֵר בּוֹ "כִּי אָדָם לַעֲמַל יוֹלֵד" בְּעִבּוּר עָמַל דְּ"עֲמַלְק" שֶׁמְכַסֶּה הָאוֹרוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, וְגַרְם לְכֶסֶף שִׁישְׂאָר "כֶּסֶף בְּ-א'

שְׁנַעֲלֵם מִמֶּנּוּ, שֶׁהָרִי אֶל־ף בָּהּ "אֱלוֹ וְאֱלוֹ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים", וְזֶה תּוֹרָה בְּלֹא מַחְלָקֶת. בְּשַׁעָה שָׂזוּ נִתְעַלְמָה לֹא נִמְצְאָת הֶלְכָה בְּרוּרָה בְּכָל מְקוֹם, בְּעֵבֹר עֲמַל דְּעַמְלֵק שְׁשׁוֹלֵט, בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן "כִּי יָד עַל פֶּס יְהוָה" וְכוּ'. מִלְחָמָה - זֶה מִלְחַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה. "כִּי יָד עַל פֶּס יְהוָה" כְּגוֹן "יָדֵינוּ רַב לֹ" לְהִיּוֹת שְׂקִיל וְטָרִי, וְכֵן זֹרְקִים קֵשׁ וְתַבָּן שֶׁהֵם עֲשׂוּ וַיִּשְׁמַעֲאֵל מִן הַחֲטָה, שֶׁהֵם כ"ב אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְזֶה בְּחֻמֶשׁ מוֹצְאוֹת הַפֶּה, לְנִגְדָם ה' אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת דִּין בְּעֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל, וְזֶה ה' דְּחֲטָה וְזֶה כָּלֵל כ"ב אוֹתִיּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם "כִּי חַיִּים הֵם לְמִצְאֵיהֶם" בַּפֶּה. מִיַּד יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיוּ עֲנִיִּים שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם "עֲנִי חֲשׁוֹב כַּמֶּת", חוֹזְרִים חַיִּים, "חַיִּים הֵם לְמִצְאֵיהֶם" וְדַאי, בְּכ"ב אוֹתִיּוֹת שֶׁחוֹזְרִים וּמִתְחַדְּשִׁים בָּהֶם. מִי מַחְזִיר אוֹתָם? אֶלֶּא שֵׁם יְהוָה ה"ב שֶׁכָּף הוּא מְתַגְלָגֵל בְּגִלְגּוּלָיו בְּרַל"א שְׁעָרִים פְּנִים וְאַחֹר, וּמְחַדֵּשׁ כָּל הָעוֹלָמוֹת, בּו "הַמְּחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂי בְּרֵאשִׁית", שֶׁלְּפִיכָּה צוּיַת לְיִשְׂרָאֵל "וְהִגִּיתָ בּו יוֹמָם וְלַיְלָה", וְתוֹרָה שֶׁהִיא תּוֹרַת אֱמֶת שֶׁנִּשְׁאַרְתָּ סֵלֶת נִקְיָה בְּלֹא שֶׁקֶר שֶׁהֵם הַקְּשִׁיּוֹת שְׁשׁוֹלְטִים עָלֶיהָ, וּמִיַּד מִתְמַתְּקִים דִּינִים שֶׁל שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה וְשְׁכִינְתָּא תַּתָּאָה שֶׁהֵם מֵדַת יוֹם וְלַיְלָה "וְהִגִּיתָ בּו יוֹמָם וְלַיְלָה" וְדַאי. הָרִי יִשְׂרָאֵל מְקוּיִם לָהּ וְעוֹסְקִים בְּתוֹרָתָהּ בְּעֲנִיּוֹתָם וּלְפִיכָּה יֵשׁ לָהּ לְתַת לָהֶם עֵשֶׂר מִצְד צְדִיק שֶׁבּו גְלוּי הַתּוֹרָה בִּשְׁם יג"ל פז"ק, שֶׁבּו יגְלָה פְּדִיוֹן זָרַע קְדוֹשִׁים, שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵא אוֹר, שֶׁהוּא "וְתוֹרָה אוֹר", וְזֶהוּ "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב", "אִמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב". לִישׁוּעָתָךְ קוּיַתִּי יְהוָה.

תפילה ק"א

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי "אבדה עצה מבנים נסרחה חכמתם", שבו "וחכמת סופרים תסרח", כגון "וסרח העודף", שהוא דבר שאינו צריך כל כף אלא הוספה לבד, שבזמן אחר תלמידי חכמים היו משתדלים ברזין דאורייתא שהוא חכמה שנאמר בו "כי יהוה יתן חכמה", ופשט של התורה היו זורקים בכמה פלפול וסברא שהוא "קש ותבן" שהם שני קלפות עשו וישמעאל, וזה עוקר הרים וטוחנון זו בזו - בסברא, שבזה היו מכניעים אלה הקלפות הסובבים לתורה ואז היו משיגים תורתך תורת אמת. ובשעה שהיו עוסקים בו כמה אורות עליונים היו ממשיכים למטה, שאמרו על יונתן בן עזיאל בשעה שהיה עוסק בתורה כל עוף שהיה פורח עליו היה נשרף, וזה בזמן שהיה עוסק ברזין דאורייתא ודאי, וכך היו מתדבקים בשכינה הקדושה בדבקות גמורה. ועתה "חכמת סופרים תסרח" שהרי רזין דאורייתא הם טפלים לפשט התורה והפשט הוא העקר - "נסרחה חכמתם" ודאי, וזה חכמה, חכמת האמת, תורתך תורת אמת ששם אין מחלקות אלא "תורת יהוה תמימה", וכך כף למה? אלא "אבדה עצה מבנים", שהתורה נשתכחה מישראל כל כף עד שאין יודעים לפי ושבח התורה שנאמר בה "יקרה היא מפנינים" וזה היקר לא נראה

להם מכמה עננים וחשוכים ומחצות ברזל שמפסיק ביניהם וצריך כח גדול להעבירם בכמה פלפול וסברא להפגס לפנים. רבון כל העולמים. הרי "תבן אין נתן לעבדיך", שהוא הפשט כמו שצריך, שהרי אם הראשונים פבני אדם אנו כחמורים, "ולבנים אומרים לנו עשו", וזה לבון הלכה מצד אמת וזה 'שמעתתא אליבא דהלכתא', והרי אין בנו כח לבקע בחשוכים האלה לגלות תורתך תורת אמת. "והנה עבדיך מכים" ודאי, וזה מפה אשר לא פתובה בתורה, שאמרו זה מיתת צדיקים, שהם "צדיק וצדק" שנסתלקו מישראל, שמצד שלהם פלפול וסברא שהיו עוקרים הרים וטוחנים זו בזו, וזה חבור קדשא בריך הוא ושכינתיה, ומשם נתגלה פנימיות התורה. והרי עתה נסתלקו למעלה ונשארו יתומים. "יתומים היינו ואין אב". זה קדשא בריך הוא ושכינתיה - א"ב. "ואנחנו לא נדע מה נעשה פי עליך עינינו" לקוות רק לך שאתה תבקע בתוך החשוכים האלה בכחך הגדול בו נאמר "ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת" ודאי, "למעני למעני אעשה", אם לא למעננו, "עוררה גבורתך ולכה לישועתה לנו", "יהוה אלהים צבאות השיבנו אליך והאר פניך ונשעה".

לישועתך קויתי יהוה.

תפילה קי"ב

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי ישראל מצפים לתפארתך שהיא עבי הקורה, ששם נקשרים כל אורות הקדשה שלך, ומצד זה ישראל הם לך עם קדוש, וזה קדש - ו' חכמה שיורדת ל-ו', שהיא תפארת, מיד "קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה" - מצד חכמה, "כל אוכליו יאשמו רעה תבוא אליהם נאם יהוה" - מצד ו', שבו "יהוה איש מלחמה יהוה שמו", וזה ו' שייעשה הרג לס"מ הרשע להתיו ראשו של עשו, שבו "למען יפרת איש מהר עשו מקטל", וזה אות אמת שנאמר בו "באמתך הצמיתם" והוא סוף "חרב ליהוה", ו' שפה החרב מתנענעת לשית סטרין להעביר מהם קטרוגו של ס"מ, וכנגד מה שנאמר בעשו "ועל חרבך תחיה", הרי חרב זה יעמד לנגדו, ומיד יאמר בו "חרבם תבוא בלבם" - וזה חרב דעשו, "וקשתותם תשברנה" - זה קשת דישמעאל שהוא "רובה קשת", ולישראל יאמר "מגן עזרך ואשר חרב גאותך". ולפי שישאל מקוים לפניך לא יתחלשו בכל המלחמות, אלא חרב זה יתגבר בידם וירדפו אחרי הרשעים ס"מ וכל פת שלו, שנאמר בו "ארדף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד פלותם", וזה בכח קווי שלהם שנאמר בהם "וקוי יהוה יחליפו כח". לישועתך קויתי יהוה.

תפילה קמ"א

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי אתה אמרת לישראל "כי תעבר במים אתה אני ובנהרות לא ישטפוך כי תלך במו אש לא תכנה", והם מים ואש של ישמעאל ועשו, והם מים רותחים של מבול שבו נשחת הארץ ולא נשארו אלא תבה אחת, מועטים בה, ואתה סוגר בעדם כמו שכתוב "ויסגר יהוה בעדו". ואף על גב שהם שנים מעיר ואחד מממשפחה, הרי שם אתה כולל כל עליונים ותחתונים שנאמר בהם "מכל החי מכל בשר שנים מכל". שכן הם ששים רבוא של ישיבה של מעלה וששים רבוא של ישיבה של מטה, להחיות באותו שנאמר בו "כי ארך ימים ושנות חיים יוסיפו לך" - מצד אריך אנפין ודאי, שהרי מצד שלמטה נאמר "הושיבני במחשכים כמתני עולם", ומצד אריך אנפין "העם ההולכים בחשך ראו אור גדול", וזה אור של עינא פקיקחא שנאמר בו "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל", למי נפקח זה? אלא למי שמקנה לך, דכתיב "הנה עין יהוה אל יראיו למיחלים לחסדו", שאף על פי שלמטה החשך שלט לסגר העינים כמו שאמר המן הרשע ישן הוא אלהיהם של אלו, הרי למעלה אין חשך אלא וינהורא עמה שרא, "העם ההולכים בחשך ראו אור גדול". תגלה אור זה לכל ישראל, ומיד יהיו אוכלים כלם בעץ החיים מצד אריך אנפין ודאי,

כי "אָרְךָ יָמִים וּשְׁנוֹת חַיִּים" וְדַאי, מִיַּד יִקְיָם "כִּימֵי הָעֵץ יָמֵי עַמִּי", וּמִצַּד
עֲתִיק יוֹמִין "כִּימֵי צֶאֱתָהּ מֵאָרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת", בְּכַמָּה רוּחַ
הַקֹּדֶשׁ וּנְבוּאָה, שָׁבוּ "וְנִפְלִינוּ אֲנִי וְעַמִּי". וְכַמָּה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים יִתְעוֹרְרוּ
בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם אוֹת אֶמֶת מִצַּד ו' תִּפְאֶרֶת עַץ הַחַיִּים עוֹלָם אֶרֶץ וְדַאי. שֶׁמִּצַּד
הִיְסוּד ו' קִטְעָא נְאָמַר "שְׁמוֹ אוֹתָתֶם אוֹתוֹת", אֲבָל בְּשַׁעָה שֶׁתִּפְאֶרֶת
מִתְעוֹרֵר נְאָמַר בוּ "חַי יְהוָה שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר", שֶׁהָרִי כִּיּוֹן שֶׁמִּתְעוֹרֵר
תִּפְאֶרֶת - חֶסֶד מִתְעוֹרֵר עִמוֹ שֶׁהוּא "וְרַב חֶסֶד", "מִטָּה כָּלִפִּי חֶסֶד", מִיַּד
"וּכְאוּר בֶּקֶר יִזְרַח שֶׁמֶשׁ", בֶּקֶר דְּאִבְרָהִם. לִישׁוּעָתָךְ קוֹיִתִּי יְהוָה.

תפילה קע"ח

אל אחד יחיד ומיוחד. תן עז לעמך שנאמר בו "יהוה עז לעמו יתן", וזה צדיק חי עולמים שבו "ותשב באיתן קשתו" וכו', ב-ג' טפות יורדות בו שבהם אתה מחדש נשמת בניך בכל יום, ובהם "חדשים לבקרים רבה אמונתך". ולפי שכבר נתחשכו בחשך הגלות תוריד ג' טפות אלה שהם ג' אורות ובהם יהיו מתחדשים קהל עדה וישראל, שהם ג' אבות, שבהם תברך בניך ב-ג' ברכות ברכה משלשת, וקדשה לך ישלשו, להראות הכל יחד שלך שבו "אני ראשון ואני אחרון [ומבלעדי אין אלהים]" - בג' יודין של יוד הי ואו הי להראות שליטה שלך למעלה ולמטה ובאמצע. "יהוה עז לעמו יתן" ודאי ב-ג' טפות שיורדות מצדיק שהוא שלום - "יהוה בריך את עמו בשלום". ברכה משלשת זה יחוד ברכה קדושה. יחוד - "אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים". ברכה - "יברכה יאר ישא". קדשה - "קדוש קדוש קדוש", הכל יתקן ב-ג' טפות אלה שהם ג' חצים, ומיד יעשו ג' אותות בשמים ובארץ שהם "דם ואש ותימרות עשן", ואלה "חצים שנונים" לנפל ס"מ ונוקבה דכתיב "חציה שנונים עמים תחתיך ופלו בלב אויבי המלך". ו-ג' אותות הם אות אמת ב-ג' אותיות רת"ס - ראש תוף סוף - אמת ודאי, ובהם יעברו מן העולם

ישמעאל ועשו וערב רב שהם מילה ופריעה ואטיפו דדמא. וישראל שהם מקוים לפניה יתקשרו ב-ג' קוים שהם חבל, שיאמר בו "והחוט המשלש לא במהרה ינתק", מצד יעקב בחיר שבאבות, שלישי שבאבות "יעקב חבל נחלתו", "תתן אמת ליעקב", **לישועתך קויתי יהוה.**

תפילה רצ"ב

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי שני משיחין עומדים תחת שני רגלים שנאמר בהם "ברגלים תרמסנה עטרת גאות שכורי אפרים", ואותה העטרה שהיתה שולטת על אמות העולם, וכשנתנה בראש דוד מיד נוטל שליטה מאומות העולם והכל נתן לישראל דכתיב "ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת". ועתה שיירדה בגלות משם נטלו שליטה כל אומות העולם, ולפי שיירדו בשני רגלים משם נתחזקו עשו וישמעאל לשלוט בסוף הכל. ועם כל זה מיום שיירדה שם - כל הגוף הטמא נטל שליטה בעבורה, שהם ד' מלכיות, שהם אחת - ראש, ואחת - שני זרועות, ואחת - גוף, ואחרון שבכלם - שני רגלים, שם עטרה במקומה והם שולטים יותר, שהרי כל אחד כמה שנטל מן העטרה - כך שלט. ועתה תרין משיחין שם עומדים והם סובלי חלאים עד שיוציאו אותה לחוץ, שנאמר בה "והוציא את האבן הראשה תשאות חן חן לה", במאי? אלא ביחוד שלך שנאמר בה "מאת יהוה היתה זאת היא נפלאות בעינינו". פלא - אל"ף. אחד. רבון כל העולמים. ליחודך אנו מקוים באמת, תן כח למשיחך להוציא העטרה מגלותה ולהחזיר אותה לישנה, מיד יאמר בך "יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה". לישועתך קויתי יהוה.

תפילה ש"ז

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי בזמן שהיה בית המקדש קיים היו כל הקרבנות עולים על גבי המזבח לקרב אותיות הקדושות שלך בחבור אחד. במה? אלא בזמן שהיו משתעבדין תחתיך שני קלפות קשות שעומדים בפרוד, וגורמים פרוד לאותיות שלך, והם עשו וישמעאל, לנגדם חלב ודם עולה על גבי המזבח, ומיד שאלה משתעבדים לך - יחודך עולה בכל העולמות. וכיון שחטאו ישראל גרמו לאלה השנים להתתקף, ויחודך לא האיר בעולמות שלך, ובעבור כך הורדת אותם בגלות בשנים אלה, שנאמר בהם "באנו באש ובמים", ובגלות אין קרבנות שהרי קריבות לא נמצא, עד שתחזיר אותנו לארץ ישראל, ומיד יחודך יתתקף עלינו, והכל יתתקן כראוי. רבון כל העולמים. הרי ליחוד שלך אנו מקוים באמת, הוציאנו מגלות זה להתתקן ביחודך, שאתה אחד יחיד ומיוחד ואין זולתך. לישועתך קויתי יהוה.

תפילה ש"י

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי קשת ששמת לזכור ברית עולם, שהוא צדיק, שלא מתעורר אלא לגבי ישראל שנאמר בהם "ועמך כלם צדיקים". ואם ג' קלפות קשות רוצים להתערב בו שהם עשו וישמעאל וערב רב, הרי מילה, ופריעה, ואטיפו דדמא עומדים להפריד אותם. ובכל זמן שעשו וישמעאל וערב רב שהם מי המבול רוצים להתגבר על ישראל ולהחזיר עולם לתוהו ובהו, שהם שליטת הס"א, קשת זה מתעורר לפניך וג' אבות מאירים בה, ומיד מתפרשים אלה הרשעים מישראל, וצדיק מאיר להם לישראל. רבון העולמים הרי זמן שתזכר לנו ברית אבות שנאמר בו "וזכרתי את בריתי יעקוב" וכו' באות ו' שהיא אות אמת, חוד שלך שאנו מקוים לגביו, יהוה אל תאחר. לישועתך קויתי יהוה.

תפילה שי"ז

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי עשו וישמעאל סובבים אותנו, שנאמר "סבובי גם סבבונני", "סבובני" בתחלה בחרבן בית המקדש, "גם סבבונני" בגלות שלא לצאת משם, ונאמר בשכינה "כרחל לפני גוזה נאלמה", ומלך המשח נאמר בו "נאלמתי דומיה", וזה אלהים שנשא אל"ם עד שיתעורר שמך הקדוש ביחוד שלך וישלוט על כלם, ומה שהיה אל"ם לישראל נעשה אמ"ל לאומות העולם, מיד "בשם יהוה כי אמילם", בשני אותיות יה שהם שני משיחין אחד לימין ואחד לשמאל שבהם מתחברים קודשא בריך הוא ושכינתיה, "איש ואשה יה ביניהם", כל זה ביחוד שלך שיתגלה עליהם וזה אל"ף, בה "איה" מקום כבודו להעריצו. **רבון כל העולמים.** ליחודך אנו מקוים באמת והושיענו מצרינו מסביב, יהוה אל תאחר, **לישועתך קויתי יהוה.**

תפילה שצ"ג

אל אחד יחיד ומיוחד. הרי יחודך אמת שאינו משתנה לעולם שנאמר בו "השומר אמת לעולם", דכתיב "אני יהוה לא שניתי". ואף על פי שנאמר "ותשלך אמת ארצה", אף על פי כן הרי ישוב לעלות משם, דכתיב "אמת מארץ תצמח". ותורתך הקדושה שהיא תורת אמת אף על פי שלא נראה עתה כבוד שלה, הרי יראה ויודע שלא נעשית תורה פלסטר ח"ו, ולא נשתנית מזמן לזמן, שכל השנויים במדרגות שלך שבהם "והוא מסבות מתהפך", אבל תורה מצד יחודך נתת לנו, שאין בה שנוי כלל, וזה מדת אמת, בה נאמר "ואמת יהוה לעולם הללויה", כדי שלא יחשבו ישמעאל ועשו לשלוט על חסד וגבורה של התורה שהם הימין ושמאל שלה, אסור והתר להעמיד אותם בפרוד, שהם "ונרגן מפריד אלון", שהרי התורה מצד יחוד שלך היא ודאי, מצד אימא עלאה - אלו ואלו דברי אלהים חיים - ימין ושמאל מתחברים כאחד, ולא נתנים אלא ליעקב שהוא אמת, "תתן אמת ליעקב", ואין בה חלק לישמעאל ועשו כלל. אלא "הללו את יהוה כל גוים שבחיהו כל האמים כי גבר עלינו חסדו", חסד וגבורה בחבור אחד לנו עומד ולא לאמות העולם, "ואמת יהוה לעולם הללויה" ודאי, "תתן אמת ליעקב" ודאי. אחד יחיד ומיוחד. גלה לנו אמתך, כמו שאנו מקוים לך באמת, לישועתך קויתי יהוה.

תפילה שר"ה

אל אחד יחיד ומיוחד. אתה מפאָר בתפארתך, ושמוך הקדוש יהוה ב"ה
נוף האילן שכולל כל הענפים כאחד, קרבות אותיותיו, כך עלת על כל
העלות מקשר כל המדרגות בקשר אחד, ומיד "הכל הולך אל מקום
אחד" שהיא שכניה, "נחלת יעקב" שירש אותה ונטל ד' נשים בעולם
שָהם כנגד ד' אותיות אדנ"י, ויעקב - יהו"ה לנגדם, כשמתחברים ביחד
הרי יחוד שלם כראוי, "אז תתענג על יהוה" - יאהדונהי. ורחל עקרת
הבית נ' דאדנ"י, ובשעה שנפלה נאמר בה "נפלה עטרת ראשנו", אבל
יחוד שלף יקים אותה דכתיב "ביום ההוא אקים את ספת דוד", וזה ספה
כ"ו ס"ה, שרחל כוללת כל היחוד כאחד, בה "ויאהב יעקב את רחל", וזה
"ישראל אשר בך אתפאר", שכל העולמות מתנהגים על ידו, וזה "סלם
מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי [אלהים עלים וירדים
בו]", כלל כל המדרגות, שעולים ויורדים בשם יהו"ה מדרגתו של יעקב,
דכתיב "והנה יהוה נצב עליו", וזה סינ"י גימטריא סל"ם שבו "וירד יהוה
על הר סיני", שהרי במדרגתו של יעקב נתנה התורה, וזה יום השלישי,
וכתיב "ואשא אתכם על כנפי נשרים", נשר דמרכבה, יעקב ודאי. וזה
תורה מן השמים, "כי מן השמים דברתי עמכם", לפיכך "לא תעשון אתי
אלהי כסף" וכו' שמצד אברהם היה ישמעאל, ומצד יצחק עשו, אבל

יעקב "שמים" - שם תקון הכל, בו 'אין דבר רע יורד מלמעלה' שהרי יחוד
שלה עומד שם, וזה "כנפי נשרים" - שני כנפים, ו'ו, י"ב שבטים, יעקב
נשר על גביהם הרי וא"ו כמנן "אחד", ובזה תגאל ישראל דכתיב
"וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב" שגאלה ראשונה היתה בנבואה, וגאלה
אחרונה בתורה, ביחוד שמך ודאי. **רבון כל העולמים** הרי באמונת יחודך
אנו עוסקים בתורתך, ומקוים לך באמת, הצילנו מכל שקר וכזב, וגלה
לנו את אמתך בקרוב, כמו שאנו מקוים לך, יהיה אל תאחר. **לישועתך**
קויתי יהוה.

תפילה ואתחנן

(סופה)

רבון כל העולמים, השלם עתה מה שהיה בתחלה, בתחלה שנאמר בה 'כל ההתחלות קשות', מצד ה' תחתונה, ועתה יהי "סוף דבר הכל נשמע" מצד ה' עלאה. וג' אבות יקומו ואדם הראשון עמהם שהם במערת המכפלה שהם **הה** לחבר תחלה וסוף כאחד, ומיד ישתלם אמת תחלה וסוף במלך המשיח שיקום עתה לחבר אותם חבור שלם, וגאלה שלימה תהיה עתה לישראל: זרקא מקוף שופר הולך סגולתא, זרקא - תזדרק השכינה בכח תקיף זה, לא תהיה נוטה - לא לימין ולא לשמאל שהם **עשו וישמעאל**, אלא "הישר לפני דרךך" ביצקב, בו "תתן אמת ליצקב", עליה "ישרה" יהיה לה, שנאמר בה "ולא נצחה הרוח את עמוד העשן". מקוף - תשוב כדרךה להאיר על ישראל דכתיב "ותגזר אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור". שופר הולך - אימא עלאה תתעורר לתת חרות שלם לישראל דכתיב "ביום ההוא יתקע בשופר גדול" וכו'. ויתפוצץ קול זה ל-ע' קולות לשבור הכח של ע' אמות, וזה תקט"ו ו-ע' הרי גימטריא תקיעה, יתקע בשופר גדול ודאי. מיד סגולתא - ג' יקומו בישראל - ב' משיחין ואחד שמחבר אותם. "יהיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא

יהיה יהוה אחד ושמו אחד”.

אחד יחיד ומיוחד. ישלים עתה אדם שלא נשלם, ולפי שהוא עליה של אותם הכלים שנחרבו, יסלק אותם בארבעים יום שהם מ' יום של יצירת הולד, מיד "וייצר יהוה אלהים את האדם", שלא יהיה עת צרה מצד צירי דבינה אלא צורה. "בטחו ביהוה עדי עד כי בנה יהוה צור עולמים". מיד "והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע", משם ולהלאה תקונים דישראל תקונים שלמים, ויתעלו ממדרגה למדרגה עד שלמות הכל עד אין סוף ועד אין תכלית.

"ברוך יהוה לעולם אמן ואמן". "יהי כבוד יהוה לעולם ישמח יהוה במעשיו". "ישמח ישראל בעושיו בני ציון יגילו במלכם". "ימלוך יהוה לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה".